

det Thing, og da vi ere komne hæg efter det andet Thing i Mar, skulde vi foruden at hende Thingets Opmærksomhed paa, hvad Statsrevisionen har fremdraget derom, tillige at gjøre opmærksom paa, at denne Sag har givet Anledning til et saa stort — maa jeg udtrykke mig derom som jeg vil, det er min private Mening — Nummer i det andet Thing, som Tilfældet har været. Thi ved en saadan Leilighed som denne forekommer det i det Mindste dette Udvalg, skal en Sag af denne Betskaffenhed ikke drages frem, og skal jeg udtale min personlige Mening, vil jeg sige, at saaledes som vi have stillet vore Ord op i Betænkningen, med det Forbehold, som vi havde gjort, var der strengt taget ingen Anledning for de ærede Medlemmer, der have en dobbelt Egenkab i denne Sag, til at benytte denne Leilighed til at fremkomme med disse Bemærkninger. Men jeg ser Opfordringen dertil mere deri, at da de vilde imødegaa nogle af de Bemærkninger, som vare blevne fremførte paa et andet Sted, var dette en meget heldig Leilighed til at gjøre det, og jeg tror næsten, at selv om dette Udvalg ikke havde sagt et eneste Ord derom i sin Betænkning, vilde denne Leilighed dog have ligget nær til at fremkomme med disse Imødegaaelser, thi de vare ikke rettede mod os, som ikke have yttret nogen Mening om denne Sag, men derimod sagt disse Ord: „Videre skal Udvalget ikke indlade sig paa denne Sag, der her jo nærmest maa foreligge som Regnskabsag eller som et Spørgsmaal om, hvorvidt Rigsdagens Bevillinger til Marineen have ført til det tilsigtede Formaal.“ Det er kun som saadan, at vi have dermed at gjøre eller at gjøre Genstilling til Thinget. Efterat jeg har fremført dette, tror jeg, at det ærede Medlem, som det jo ellers er en Fornøielse at forhandle med, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen), vil indrømme, at det ikke er dette Udvalg, der har givet Anledning til hans Bemærkninger.

Winther: „Jeg vil kun, da jeg ogsaa har tilladt mig at omtale denne Sag, bemærke, at her foreligger jo ogsaa Statsrevisionens Beretning, og derfor tror jeg, at man er fuldkommen berettiget til at fremkomme

i det Mindste med saadanne Bemærkninger, som jeg er fremkommen med om denne Sag. Selv om Udvalget ikke havde sagt et Ord derom — deri har den ærede Ordfører Ret —, havde man været fuldt berettiget til at udtale sig om, hvad der staar i Statsrevisionens Beretning, og jeg for min Part vil ikke erkjende, at jeg i mine Udtalelser er gaaet udenfor, hvad jeg havde Ret til at fremkomme med.

Formanden: Da det ærede Medlem udtrykkelig berører dette Spørgsmaal, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Gjenstanden for Forhandlingen her er Beslutningen om, hvorvidt Rigsdagen vil give Afkald paa at gjøre Ansvar gjældende.

Winther: Siden dette Udvalg i sin Betænkning har gjort opmærksom paa, at det ikke vil knytte noget Forslag til Betingelser for Anerkjendelse af Regnskabet, tror jeg, at jeg har været ligesaa berettiget til at omtale et Punkt, som netop er blevet draget frem, fordi der maaste deri kunde have været Anledning til at stille saadanne Betingelser, og anderledes ser jeg ikke, at Sagen ligger for os her. Jeg maa paasta, at jeg har været ligesaa berettiget som Udvalget til at gjøre den Slags Bemærkninger.

Formanden: Jeg finder kun Anledning, til at henholde mig til, hvad jeg sagde. Grændsen for, hvad der er berettiget eller ikke berettiget, maa her som ofte i lignende Forhold afgjøres ved et Skøn. Jeg er ikke skreden ind her mod det ærede Medlem saa lidt som mod andre ærede Medlemmer; men i Dvrigt skal jeg ikke negte, at flere ærede Medlemmer have bevæget sig paa Grændsen.

Ordføreren: Da den Yttring, der sidst fremkom fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), fremkom lige efter det Foredrag, jeg som Ordfører havde holdt, kunde det synes, som om jeg havde givet Anledning til at bruge et saa stærkt Ord som „berettiget“, men her er jo slet ikke Tale om, hvad der er berettiget eller ikke; her